

ποτε φιλανθρωπίας και σίκτηρμάν σπλάγχνα εδείξε πρὸς τὰς οἰκογένεις τῶν συμπολιτῶν αὐτοῦ Ἐλλήνων, δσαι κατὰ τὴν ἀργὴν τοῦ ὑπέρ ἀνθερτησίας ἄγωνος ἀναγκαζόμενοι νὰ φεύγωσιν ἐκ τῆς πατρίδος, δικήρχοντο διὰ Βιέννης και κατέρευγον πρὸς αὐτὸν, ζητοῦσαι περίθαλψιν. Καὶ ἐν γένει, εἰ καὶ τοῦ Γεωργίου Σίνας ἡ εὐποιητικὴ γείρ ἔξετείνετο ἀδικητίας πόθες πάντας τοὺς πάτροντας, ἀλλ' ὅμως ὁ Γεώργιος Σίνας πρὸς τοὺς Ἐλληνας ἦτο πάντας Ἐλλην, πρὸς τὴν Ἑλλάδα, γνήσιου τῆς Ἐλλάδος τέκνουν. Ἐπὶ τῷ τούτου δὲ γνησίᾳ φιλοπατρίᾳ σεμνύνεται ἡ Ἐλλὰς ἐπίσης, ὡς καὶ ἐπὶ πολλοῖς ἀλλοῖς, καὶ, καθὼς ἔκεινων λαμπρὰ ἐπιδεικνύει τὰ τῆς πρὸς αὐτὴν ἀγάπης μνημεῖα, οὗτῳ καὶ τούτου μετὰ καυγήσεως ἐπιδεικνύει τὸ περικλλής ἀστεροσκοπεῖον, ὅπερ ὁ ἀσίμηνος οὗτος Ἐλλην ἐνταῦθα, ἐν ταῖς κλειναῖς Ἀθήναις, ἐπὶ τοῦ ἱστορικοῦ λόρου τοῦ ἀρχαίου ἀστρολόγου Μέτωνος, ἴδιαις ἀδραῖς δαπάναις ἀνήγειρε, καὶ μετὰ πάντων τῶν ἀναγκαίων τελεσκοπικῶν ὄργάνων ἐντελῆς παρετελευτικάνων, γενναῖον τῆς φιλοπατρίας αὐτοῦ δῶρον ἔδωκεν εἰς τὸ ἐλληνικὸν πανεπιστήμιον. Τὸ ἔνδοξὸν τοῦτο μνημεῖον, ἀξίας ἐπιστημονικῆς ἀνεκτικότητος, καθὸ γράμμων τὰ μέγιστα καὶ ἀναγκαῖον εἰς τὴν απουδὴν ἀστρονομίας καὶ τὴν παρατήρησιν τῶν οὐρανίων φαινομένων, ἀθένατον θέλει παραδίδει εἰς γενεὰς γενεῶν τὸ τοῦ κτίσσος καὶ καθιδρυτοῦ αὐτοῦ ἐν ταῖς δημοτικαῖς πρὸς τὸν πατρίδα αὐτοῦ Ἑλλάδα. Ναί, ἀσίμηνος Εἰσόγει, διὰ τοῦ χριστιανικοῦ σου βίου ἀπεθησάριστας σεαυτῷ, κατὰ τὴν σωτήριον τοῦ ἀποστόλου Παύλου ἐπαγγελίαν, Θεμέλιον καὶ λόρ εἰς τὸ μέλλον, ἵνα κληρονόμος γένη τῆς ὄντως ζωῆς. Ἡ μακαρία σου φυγὴ θέλει ἀκούσει ποτὲ τῆς φαιδρᾶς ἐκείνης φωνῆς, δι' ἣς ὁ δίκαιος μισθικοδότης Κύριος ἐπαγγέλλεται ἐν τῷ οὐκαντίῳ αὐτοῦ νὰ προσδεχῇ εἰς τὴν οὐράνιην μακαριότητα τοὺς ἀγαθοὺς καὶ πιστοὺς αὐτοῦ δούλους τῆς φαιδρᾶς, λέγω, ἔκεινης φωνῆς, δι' ἣς θέλεις ἀνακηρυγθῆ ὅτι, ἐπειδὴ ὡς φρόνιμος οἰκογένειας συνετῶς διεγέρτας τὰ εὔπιστευθέντα σοι τάλαντα, ἀξιος εἶσαι νὰ εἰσέλθῃς εἰς τὴν ἀνεκλάλυτον τοῦ Κυρίου σου γαστὴν ε Ε.δ., δοῦλος ἀγαθὸς καὶ πιστός ἐπὶ ὄλιγα τοις στός, ἐπὶ πολλῶν σε καταστήτω εἰσέλθε εἰς τὴν γαστὴν τοῦ Κυρίου σου» (α).

Εἰς τὰς ἔξοχους δὲ ἀρετὰς τῆς ἀγαθοεργίας καὶ φιλοπατρίας συνήπτε προεστὶ ὁ ἀσίδημος Γεώργιος καὶ τὴν τῆς ἀνραιροῦς φιλογενείας ἀρετὴν, δι' ἣς ἀργὸν καὶ ἀκιντὸν διετήρησε πάντοτε τὸ ἔθνικὸν ἀνθρώπινο, οὐδεμίαν οὐδέποτε εἰς τὴν ἀμυντοῦ οἰκογένειαν συγχωνίσας ἀτερογενῆ καὶ ἐτρόποῖον κτενεστίαν. Ἀλλὰ καὶ ταῖς ἀρεταῖς τῆς

ταπεινώτως καὶ μετριορροσύνης, τῆς προφότητος καὶ εὑπροσηγορίας ἐκόσμει ἐκυτὸν ὁ Γεώργιος, κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ ἀποστόλου Παύλου διδομένην ἐκείνην παραγγελίαν ὅθεν, καὶ περὶ παρὰ τῆς αὐτοκρατορικῆς τῆς Αὐστρίας Κυβερνήσεως, διὰ τὰ πολλὰ αὐτοῦ πλεονεκτήματα, εἰς ὑψηλὸν ἐψήγενείς τίτλον ἀνυψωθεῖς, καὶ παρὰ τῆς αὐτῆς, καὶ παρὰ ἀλλων Κυβερνήσεων, καὶ πορὰ τῆς ἡμετέρας ἀξιωματοῦ καὶ πολλοῖς παρασήμοις τιμηθεῖς, δὲν κατέχετο δῆμος ὑπὸ τύρου καὶ ὑπερτραχείας, οὐδὲ ὑπεροπτικῶς μετεγειρίζετο τοὺς προσεργομένους αὐτῷ, ἀλλ' ἦτο πρὸς πάντας κοινωνικός, πράως καὶ προστῆνος προσφερόμενος, καὶ διετέλει πάντοτε ζῶν ἀπείττως καὶ ἐν ἀπλότητι, ἀποφεύγων τὴν πολυτέλειαν καὶ τρυφὴν καὶ τὸ τῆς διατῆς ἀρρέν καὶ δαπανηρόν, καὶ πάσαν ματαίκην ἐπίδειξιν πλούτου ἀποδιπομπούμενος.

Τοιοῦτος, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὁ ἀσίδημος Γεώργιος Σίνας, ἀνὴρ, ως ἐκ τῶν εἰρημένων γίνεται δῆλον, μέξιος τῆς κοινῆς τοῦ θύνους εὐγνωμοσύνης διέστι διὰ τῆς μεγαλοφύτης αὐτοῦ καὶ τῆς περὶ τὰς ἐμπορικὰς συναλλαγὰς τιμοτήτως καὶ πίστεως ἐτίμητος καὶ παρὰ τοῖς ἀλλογενέστε τὸ ἐλληνικὸν ὄνυμα, καὶ πλουτῶν ἐν ἔργοις καλοῖς, εὐεργετικῶτατος διὰ τῶν ἀγαθοεργῶν ἀνεδείχθη πρὸς τε τὸν πλατόν αὐτοῦ καθόλου, καὶ ιδίᾳ πρὸς τὴν κοινὴν πατρίδα αὐτοῦ Ἑλλάδα. Ναί, ἀσίμηνος Εἰσόγει, διὰ τοῦ χριστιανικοῦ σου βίου ἀπεθησάριστας σεαυτῷ, κατὰ τὴν σωτήριον τοῦ ἀποστόλου Παύλου ἐπαγγελίαν, Θεμέλιον καὶ λόρ εἰς τὸ μέλλον, ἵνα κληρονόμος γένη τῆς ὄντως ζωῆς. Ἡ μακαρία σου φυγὴ θέλει ἀκούσει ποτὲ τῆς φαιδρᾶς ἐκείνης φωνῆς, δι' ἣς ὁ δίκαιος μισθικοδότης Κύριος ἐπαγγέλλεται ἐν τῷ οὐκαντίῳ αὐτοῦ νὰ προσδεχῇ εἰς τὴν οὐράνιην μακαριότητα τοὺς ἀγαθοὺς καὶ πιστοὺς αὐτοῦ δούλους τῆς φαιδρᾶς, λέγω, ἔκεινης φωνῆς, δι' ἣς θέλεις ἀνακηρυγθῆ ὅτι, ἐπειδὴ ὡς φρόνιμος οἰκογένειας συνετῶς διεγέρτας τὰ εὔπιστευθέντα σοι τάλαντα, ἀξιος εἶσαι νὰ εἰσέλθῃς εἰς τὴν ἀνεκλάλυτον τοῦ Κυρίου σου γαστὴν ε Ε.δ., δοῦλος ἀγαθὸς καὶ πιστός ἐπὶ ὄλιγα τοις στός, ἐπὶ πολλῶν σε καταστήτω εἰσέλθε εἰς τὴν γαστὴν τοῦ Κυρίου σου» (α).

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ

ΥΗΟΜΗΜΑΤΩΝ ΑΝΕΚΔΟΤΩΝ.

—•••••—

‘Η συνοδία τοῦ Κυβερνήτου ἦτο εὐάριθμος, σύμφωνος πρὸς τὴν λιτότεττα τῆς ἀλληλούς αὐτοῦ διαίτης εἰς ψήλω τῷ ὄνόματι ὑπασπιστής, εἰς ταμίας καὶ δύο γραμματεῖς, ιδοὺς σύμπας ὁ ἀριθμὸς τῶν αξιω-

ματικῶν τῶν συγκροτουντῶν τὴν Λύλην τοῦ ἡγεμόνος τῆς Ἑλλάδος. Τὴν δὲ *Basilios* αὐτοῦ τάξιν δύναται τις νὰ περιγράψῃ καὶ χωρὶς νὰ ἐκπονήσῃ βιβλίον ὁλόκληρον ὡς ἄλλος Κωνσταντῖνος Πορφυρογέννητος. Νυκολέτος τις, βραχὺς τὸ ἀνάτημα, εὐθὺς τὸ μειδίαμα, ἐνδεές μύτακος ἔγων τὸ γεῖλος, καὶ γαυριῶν ἐπὶ τῇ ὑπηρεσίᾳ αὐτοῦ, ἕνοιγε τὴν θύραν τοῦ θυλάμου τοῦ Κυθερώντος, καὶ σὲ ωθεῖ πρὸς αὐτὸν, ἀφοῦ πρῶτον σοὶ προτέρεος χριέντως ἐκ τοῦ περιεχομένου τῆς πλατυγέστορος παμβακοθήκης του. Εἰσήργετο δὲ φορῶν, οὐχὶ σολὴν ἢ ἐγδυμα γάμου, ἀλλ' ὅτι ἥθελες ἢ μᾶλλον δ, τι εἶγες διότι τὴν ἐποχὴν ἔκεινην, εἰ καὶ εὐχριστικώτεροι τὰ ἦθη, ὀλίγιστοι ὅμως ἐξ ἡμῶν ἐδύναντο νὰ ἐκπληρώσωσι τὴν ἐντολὴν τοῦ Εὐαγγελίου, τὴν παραγγέλλουσαν νὰ δίδωμεν τῷ μὴ ἔχοντι τὸν ἔτερον τῶν χιτώνων ἡμῶν ἐξ ἑναντίας, πάντες τρέμοντες ἐκ τῶν μὴ ἔγραπτων, ὡς σύμερον πάντες σχεδὸν ἐσμὲν ἐκ τῶν ἔργων, καθὸ οἰκειοποιούμενοι, δὲν λέγω ἀδίκως, ἀπαγέλλοντες τὰ δημόσια, ἀλλὰ δικιάς, διότι, ὡς καὶ τὸ ὄνομα αὐτῶν ἀποδεικνύει, ἀνήκουσιν εἰς τὸν δῆμον, ὃ ἐστιν εἰς πάντας ἡμᾶς τοὺς δοντες μέλη αὐτοῦ. Καὶ ἡ Κυθερώντης δὲν ἐδισχεράνειν, ἀλλὰ καὶ ἀνείχετο τὴν πτωχείαν ἡμῶν, καὶ συνετάσσετο μετ' αὐτῆς, συμβάλλουσαν θεωρῶν τὴν ἀνογήν του εἰς τὴν κυθερώντικήν του ἐνέργειαν. « Si vous nous présentez aux yeux des Hellènes, έγραψε τὴν 6 Απριλίου 1830 πρὸς τὸν νῦν βασιλέα τῆς Βελγικῆς τότε δὲ ὑποβάθμιον τῆς Ἑλλάδος ἡγεμόνα, comme un Grand-Seigneur qui ne peut endurer leur pauvreté et leurs privations, au lieu de leur en imposer, vous nous priverez volontairement du moyen le plus sûr d'agir utilement sur leur esprit. » Οποίας ἀληθής ἐκτιμήσις τῶν διαθέτεων τῶν κυθερωμάτων καὶ τοῦ συμφέροντος αὐτοῦ τῆς κυθεργίσεως!

Καὶ οὐ μόνον αὐλάρχης, ἢ σταυλάρχης ἢ ἐπὶ τῶν τελετῶν δὲν ὑπῆρχεν ἐν τῇ πενιγρᾷ τοῦ Κυθερώντος συνοδίᾳ, ἀλλ' οὐδὲ ιατρός καὶ ὅμως αἱ συμβουλαὶ τοιούτου δὲν ἦσαν περιτταὶ πρὸς αὐτὸν, δοστὶς καταβαλλόμενος ὑπὸ τοῦ βάρους τῶν ὑποθέσεων, ἡσθάνετο συνεχῶς τὸν ἀνέγκαιην ιατρικῆς τινος ψυχαγωγίας. Εξελέξατο λοιπὸν Ἰπποκράτην αὐτοῦ τὸν Διονύσιον Τακιαπιέτρην ἢ Ταχιαπιέρην, ιατρὸν τῆς Ρωσικῆς πρεσβείας, τὸν διότιν ὁ πρέσβις Βούλγαρης, Κερκυραῖος, καταβατίνων εἰς Ἑλλάδα παρέλαβεν ἐκ Ιπποκύνθου ὡς ἀριστον ἀσκληπιαδῶν καὶ ἀρχαῖον αὐτοῦ ἐν Παρισίοις συμμετείτην.

Μερὶ τοῦ Ταχιαπιέρα τούτου, διακριθέντος ἐν ταῖς Αιγίνη καὶ Ναυπλίᾳ, ταῖς δύο ταύταις τῆς Κυθερώντων πρωτευούσαις, οὐ μόνον ἐπὶ ἐπιστημονικῇ ἀξίᾳ ἀλλὰ καὶ ἐπὶ σπανίᾳ εὐφυΐᾳ καὶ σπανιωτέρᾳ ὄμιλητικῇ, καλὸν νὰ διαλέξω ὀλίγη τινά.

Τὸ ἐπίθετον αὐτοῦ διεκυνύει ξένην καταγωγὴν οὐχ ἔττον ὅμως γονεῖς εἶχεν "Ἑλληνας καὶ τὸ Ἑλληνικὸν πρεσβεύοντες δόγμα. Καὶ αὐτὸς δὲ ἐθερμάνετο ὑπὸ ἐξαιρέσου φιλοπατρίας διὸ καὶ κατὰ τὰ πρώτα ἔτη τῆς ἡμετέρας ἐπαναστάσεως, ταχιαπιέρας.

καθ' ἡ ἀρμοστής τοῦ Ἰονίου Κράτους ἐμπίνετο κατ' αὐτῆς, ἐρυλακίσθη καὶ ἐπαθεν. Ἐλεγε δὲ στις κατάγετο ἀπό τινος Ταχιαπιέρα τοῦ δποίου, ἡ μικρὰ διὰ στίχων ἴστορία ἐτυπώθη κατὰ τὰς παρελθούσας ἐκπονητηρίδας ὑπὸ τὸν ἔζητο τίτλον.

* ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΤΑΓΙΑΠΙΕΡΑ

- » Η δὲ τὴν σπουδὴν ἡ μέρα
- » Σὰν αὔτην οὐδὲν ἐφάνη
- » Εἰς τὸν διάσημον Χριστιανοῦ

Κατὰ τὴν ἴστορίαν ταύτην, ὁ ἐπισημότερος τῶν προγόνων τοῦ ἡμετέρου Ταχιαπιέρα ὑπῆρξε γνωστότατος πολεμιστὴς ὑπὸ τὴν Ἰνετικὴν πολιτείαν. ἀλλ' ἦτο Ἐνετός, Φράγκος ἢ ἐκ τῶν Ἑλλήνων τῶν καλουμένων Στρατιωτῶν; Ὁ ιστοριογράφος δὲν σκοτεινίζει τὰ περὶ τούτου ἐπειδὴ ὅμως τὸ ἀνδρεύθημα τὸ διογεῖται ἐγένετο ἐπὶ κεφαλῆς Ρωμαίων, Ρωμαίοις δὲ, ὡς γνωστὸν, ὄνομάζονται καὶ σύμερον οἱ κατὰ τὴν Τουρκίαν Γραικοί, δὲν είναι ἀπόπον ἀν υποθέτωμεν ὅτι ἦτο "Ἑλληνές τῶν ὑπηρετούντων τὴν Ἰνετίαν.

Κατὰ τὴν ἔνορκον διαβεβαίωσιν τοῦ ιστοριογράφου, τὴν διότιν ὅμως συγχωρεῖται νὰ ἐκλάθωμεν ὡς οἰστρηλάτου μᾶλλον φαντασίας προϊόν, ὁ Ταχιαπιέρας ἐκεῖνος, ἀνώτερος ὑπῆρξε πάντων τῶν ἡρώων τοῦ ἀρχαίου καὶ νεωτέρου κίσμου.

- » Μνήμη πας (1) τὴν Παναγία
- » Η Χριστιανῶν τὴν μετηνά,
- » Καὶ τὸν Αγίου Νικολάο,
- » Η Πόντος βικάδες εἰς θάλασσα,
- » Καὶ Σπυρίδωνα τὸν μεγάν,
- » Καλίας ηρακλεας καὶ εἰλέγχον.
- » Κάλλιος Ίν (2) παρὰ Αγιούλιας
- » Καὶ ἡ ἀνδρικόμενος λίκη.
- » Τί ἐτητῷ τὸς Τρεμάδος
- » "Η ἐκεῖνος ἐ Πενάλδος;
- » Τί "Ορλάνδος ἀκρουμένος
- » Ποστόν εἴς δικλεμένος (3);
- » Καὶ οἱ νεῦς μου θηλες τρομάζει
- » Η Πεστανά τὴν διαστυμάση καὶ (4).

Καὶ δικαίως κατετάρασσε τὸν ιστοριογράφον Ἰλιγγούς διότι τοιοῦτον ἡμίθεον συγκαρχλαιούντα ἐν ἐπιτῷ καὶ Αγιαλέα καὶ Αἴγαντα, καὶ Ἐκτορχ, καὶ Ρενάλδον καὶ Ορλάνδον, οὐδὲ τοῦ Θουκυδίδου ἡ γραφής είναι έκεινή νὰ ἐσουσουμιάσῃ!

"Ιδωμεν καὶ ποῖον τὸ ἀνδραγάλτημα δι' ὃ κατέστη ἀξιος τοιούτων καὶ τοσούτων ὄμνολογιῶν ὁ Ταχιαπιέρας. Κατὰ τὸν ποιητήν, αὐτὸς ἐγένετο

- » "Εξει τὴν Αρβαντία,
- » "Κ" ἡτον αὔρας εὐδία.
- » Κ" ἔσχονταν (5) κατὰ Σελαβουνία (6)
- » Για τὰς ἀρευτίας τὴν γρέκα.

Αύθεντίαν ἐννοεῖ τὴν Ἰνετικὴν πολιτείαν.

(*) Η ἐκ σελίδων 12 εἰς σημῆνα 16 ἐκδοσίς τὸν ἔχει ὑπό τίκην, φέρει μὲν χρονολογίαν 1782, οὐχὶ δὲ καὶ σημειώσειν τῆς χώρας ὑπὸ τούτην ἡ τύπωση. Εαὶ δὲ τὸ διηγήσιον τοῦ ποιητοῦ φαίνεται δητὶ εἰδημοτεύση τὸ κατ' αὐτὸς κατὰ τὰ πρώτα τέταρτα τῆς ιτ., ἐκπονητητρίδος. Άλλα καὶ ἡμεῖς αὐτοῖς ἐνδιμούργειμα δητὶ εἰδημεναις αὐλοτε πραγματέρων ἐκδοσιν.

(1) Ήτοι "Ο μνώ. Σημειωτόν δητὶ ἀντηράθημεν μὲν ἀκριβῶς τὸ πρωτότυπον, ἀπεικευάζομεν δὲ μόνον τὴν ὁρογραφικήν χάριν οπανείσεις. (2) Ο Ταχιαπιέρας. (3) Ε" δλούς, οὗτοι εἴ εἰλαν. (4) Ήτοι οἱ σορούσαση η ἐξεικονίση, κατὰ παραπλεόν. (5) Ο Ταχιαπιέρας. (6) Εκ τῆς Σελαβουνίας (Δαλματίας).

» Βρίσκεις ξύλο καρυδομένο;
 » Τὸ κατάρτι του παρέμοι.
 » Ήγότων του κ' ἔνα παιδίκι,
 » 'Εδεκαὶ στὸ επιβολάκι (1).

Εύρων ἔκει τὸν διεεθυντὴν τοῦ λαζανθέντος πλοίου ὁδυρόρενον ἡ Ταγιαπιέρας, ἐρωτήσας ἐμαθεν ὅτι αἰτιος τῆς συμφορᾶς αὐτοῦ ἐγένετο ὁ ἐν Δυρράχῳ μόνος ἀσεβής. Μόνον δὲ ἀσεβὴ ἐνός εἰς πλοίαρχος τὸν Ὀθωμανὸν δοτις ἦρχε τῆς πόλεως ἔκεινης. Ταῦτα ἀκούσας ἡ Ταγιαπιέρας σπεύστης ἥλθεν ἐνταῦθα, ὅπου, ότι φάνεται, τὸ δυνομά του, ώς δεινοῦ πολεμιστοῦ, διεθύρυλετο πρὸ πολλοῦ· διότι μόλις ἴδοντες αὐτὸν οἱ Τούρκοι ἔδραξαν τὰ διπλαῖα καὶ τοσούτῳ ἔτρεμον μὴ προλέθῃ αὐτοὺς, ὡστε ἀνυπόδηποι ἐπέβησαν εἰς τὰ πλοῖα. Μάλιστα Μόρος τις, μέγχες ἑγέρος τῶν γριστικῶν καὶ πειρατῆς ἀκαταγόντων καὶ ἀνελεῖμων, φέρων πῦρ καὶ σιδήρους οὐ μόνον εἰς τὰς Ἑλληνίδας ἄλλα καὶ τὰς Ἰταλιώτιδας γύρας, διεσάλπιζεν ὅτι ἀν τοιλάδης τοὺς ἐναντίους, θὰ τοὺς ἀπαγγανίσῃ ἀπαξάπαντας κατὰ σειράν. Ἐν νοσῆς δὲ διὰ τί;

» Ως γρατὶ ὁ Μεμέτης.
 » Γιὰ γριστικῶν μᾶς γράψει μέτιν (2).
 » Εἴ τις αιστόσαι γριστικῶν
 » Τὸν ἔχει τίλον ἐμπειστίνω,
 » Καὶ οὐτὶς ἀκοτέσσυν πάλι
 » Γινόμενθ' ἀρισταγάλλι.

Ἐπὶ τῆς φιλανθρώπου ταύτης τοῦ Κορανίου ἐντολῆς στηρίζομενος ὁ τρομερὸς Μόρος, παρακλεύεται τοὺς ἀπαδούς αὐταῦ εἰς πόλεμον κράτουν ἐνθεομανῶς.

» Καὶ γιὰ ταῦτα ἂς ἀνθρωμοῦμα
 » Ἀπάνω τους νὰ βρεθοῦμε,
 » Καρδίς πολέμου καὶ σπαθί,
 » Ο καθειέτες νὰ γαθε.
 » Εγὼ γέλωντας πνιγένους,
 » Καὶ μαρίους σκοτωμένους.
 » Νὰ οᾶς πᾶ καὶ ἄλλο πάλι
 » Οτὶς ἡ φούστα (3) να μεγάλη.
 » Εἶναι εἴκοσι δύο παχγάν (4)
 » Καὶ τὸ φοβερότερο τῶν Φραγκῶν; //

Ταῦτα ἀκούσαντες οἱ Τούρκοι ἐπλέσθησαν πάντες ισροῦ ἐνθουσιασμοῦ.

» Καὶ εἰς μή δους καὶ ἀν τοσαν
 » Οὐκοι ἀσπιλαβατῆσαν (5),
 » Καὶ ἀσπιλῶσαν τὰ παντζάκια (6)
 » Καὶ βαρέσσαν τὰ τεμπάλια (7),
 » Καὶ φωνάζοντες μεγάλα,
 » Λέγοντας καὶ τοῦτα μή ἄλλα.
 » Καρτερεῖτε δὲ, οφραγμάτα,
 » Μὲ τὰ κούντουρα (8) βραχάλια.
 » Καὶ ἔραμμαν μὲ βιρούρια (9)
 » Ήσαν τὸ ἀγρεῖς θηρία.

Ἄλλα καὶ ἡ Ταγιαπιέρας, τὸν ὅποιον ὁ ποιητὴς παρομοιάζει ἐνταῦθα πρὸς λέοντα, μόλις ἴδων τὸν ἔγχρον ὁρμῶντα, ἐδημηγόρησε πρὸς τοὺς οἰκείους τάδε·

» Ως θωματοῖ μου ἀνδρειωμένοι,
 » Τοῦ πολέμου μαθημένοι,
 » Σημεράς ἂς ἀνθρευθοῦμε,
 » Οὐλοὶ μάς να τικνοῦμε,

(1) Εἰς τὸν μικρὸν καὶ βαρύν, ἀκρωτήριον. (2) Οὕτω που.
 (3) Τὸ πλοῖον. (4) Ηλιόλυρος. (5) Προστυγήλυρος. (6) Σημαίας.
 (7) Τύμπανα. (8) Κοντῆν οὐρανούχοντα. (9) Γενναιοττάτα.

» Σαν ἐκάμηνοι παλαιότεροι
 » Ἀνδρες οἱ ὄνομασμένοι;
 » Οποῖοι διὰ τὴν τιμὴν τους
 » Λίν φηρεσμένα τὴν ζωὴν τους;
 » Δίδει μου καὶ τὸ ζυχτὸν μου
 » Ὁτὶς ἡ φούστα νε' διεῖ μεσα.
 » Μόνον μὲ σπονσοτία,
 » Νὰ τοὺς δάστομα γιὰ μίση.
 » Πρῶτος εἴλαχι νὰ ἀπολάθησαι
 » Τοὺς μίσους νὰ ἀρχνίσῃ.
 » Νὰ οἴσην τὸν Ταγιαπιέρα
 » Τίτι τὴν αμερηνὴν γένερα;
 » Ποὺς ξένεις νὰ πολεμήσῃ
 » Καὶ τοὺς Τούρκους ν' ἀρχνίσῃ.
 » Μόν' καὶ σεῖς δόκοι, ἀδελφοί μου,
 » Καὶ συντρόποι ἐδικοί μου,
 » Κάνετε οὖς ἀνθρειωμένοι.
 » Νὰ θεωρήσετε καρδιωμένοι; //

Οἱ δὲ Ἑλληνες η 'Ριμπάτοι ἐξαρθρίσαντες

» Ολοὶ ἀπὸ μίσην γνώμηται
 » Αργούντας ἐπὶ τοῦ κόρητο,
 » Κίταν εἰς τὸν δριζμό σου
 » Ν' ἀποθίνουμεν μαρπός σου. //

Καὶ εὗθὺς λύσαντες τὰ πρυμνήτια ἀπῆραν εἰς τὸ πέλαγος, καὶ ἐν μέσῳ τῶν ἀλλαχηγμῶν τοῦ ἔγχρου κραυγάζοντος καστῆρι γκασούρη, ἐπάλπισαν τὸ πολεμιστήριον. Η μάχη δυγάκεσσιν ὀλόκληρον ἡμέραν, καὶ, κατὰ τὸν ποιητὴν, ἡ Ταγιαπιέρας ἐτέλεσε πέρατα καὶ στηράτη.

» Πρῶτον δίδει τὸν λουπτάρδα (10)
 » Καὶ τὸ πέρων τὸν μίση μπάντα (11),
 » Καὶ εἰς μίση τὸν βασταρία (12)
 » Καὶ τὸ πέρων τὰ κουπίτια.
 » Καὶ οἱ Τούρκοι ὡς παλληκάρια
 » Εμπλόναν μὲ δαστάρια,
 » Λέγω καὶ μὲ τὰ εκοπέτα (13)
 » Η παρηγούσαν τὰ δέρματα (14). //

Καὶ δύως, μετὰ τοσαύτης ἀνδρίας ἀνθίσταντο οἱ ἔγχροι, ὡστε ἐπὶ πολὺ ἡ μάχη ἦτο ἀμφίρροπος. Αδημονήσας ἐπὶ τέλους ἡ Ταγιαπιέρας,

» Ως ὁ λίστας ἔβουγίστη,
 » Τοὺς συντρόφους του φέργίστη.
 » Λέγει τους· τί καρτερεῖτε,
 » Τί στέκετε καὶ θεορεῖτε;
 » Μίση θλοι σάν λεοντάρια
 » Νὰ τοὺς πάρεισαν γουλάρια.
 » Καὶ εἰς μίση πρότος εἰσεβίνει,
 » Καὶ πάρειτο νὰ τοὺς σκοτένει.
 » Γὸν ἀδελφὸν τοῦ μπουταλᾶ,
 » Εἰς μίση τὸ δρυπτό τὰ μυκλά,
 » Καὶ τὸν μπουταλᾶ φείτη (15).
 » Μίση εἰς δύο τὰ μέριζει. //

Τὸ παράδειγμα τοῦ ἀργηγοῦ μηρυθέντες οἱ στρατιώται, ὀρμηταν ἀθρόοι ἐπὶ τὸ ἔγχρικὸν πλοῖον, καὶ εἰσβιλόντες παρ' ὀλίγους ἐξωλόθρευσαν τοὺς ἔγχρούς. Οἱ δὲ ἐπιζήσαντες, ἀπελπισθέντες, ἐτράπισαν εἰς φυγήν ἀλλ' εἰς τῶν γριστικῶν, φθάς ἐκεῖψε τὸ σγοινία τῶν ἀρμένων, καὶ αὐτῷ καταπεσόντα ἐπιλάκωσαν τοὺς Τούρκους, τοὺς ὅποιους κατέσφαξαν καὶ ἐθαράτωσαν μέχρις ἐνὸς οἱ γριστικοί.

(10) Τὸ πλοῖον. (11) Τὸ ἐν μέση, τὸ ἐν τείχος. (12) Σύγκρουσις. Διῆστον κατέρδην νὰ ἐξετάσῃ πόθεν ἡ λέξις, ἔργανεύει δει κατὰ τὸν Βλάχον. Ο ποιητὴς ἀνοίσει τὴν κατά μὲν τὴν πρώτην ἐπίθεσιν κατέστρεψε τὸ ἐν τοῖς τείχοις τῆς ἔγχρους νήσος, κατὰ δὲ τὴν δευτέρην τὰς καταστάσεις αὐτοῦ. (13) Τουφέκια. (14) Τὰρ περιεφαλαῖται. (15) Ηλειπράχης.

Καὶ οὕτως ἔστοι κλένεις καὶ ἀθηναῖς τρύ-

χους, δὲ εὐτυχές κατὰ τὸ τέλος τῆς ἐνδεκάτης καὶ τὴν ἀργὴν τῆς δωδεκάτης καὶ τελευταῖς σε- λίδος, δὲν γενόντο δὲ τοις ἀναφλεγόμενος ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ δοξολογήσῃ ἔτι μᾶλλον τὸν ἥ- ρωα τοῦ Δυστριχίου,

“Ο νοῦς του ἐν συγχυμένος
· Στὴν τούνα (4) Φεβρουάριος.”

Οἱ ἐν Δυστριχίῳ Τοῦρκοι ἴδοντες παρὰ πάσαιν προσδοκίαν τὴν γριατικήν τραχήην ἡμεροληκούσαν αἰγμάτων τὴν παντεκόντορον τοῦ Μόρου,

“Ἄρχοντας τὸ βάσι βάσι.

· Νάχουν καὶ τὸ καταλάθι.

Ἐνταῦθι καταλύμων τὴν διήγησιν τοῦ ἐνδέξου καπορθώματος ὁ ποιητής, στρέψει τὸν λόγον πρὸς τὴν Ἐνετικήν πολιτείαν, κρατοῦσαν πρώτην μεταξὺ παντὸς τοῦ γριατικοῦ πληρώματος

“Σὺγ: στὴν δικαιούμενον,

καὶ συγχαίρων αὐτὴν διέτι κατέγει τοιοῦτον λέ- οντα, θετις

· . . πρέπει ν' ἀριστόνη

· Παῦ ειρίζεις δις φαλκόν (1)

· Καὶ συντρίβει καὶ γαλάζι

· Τούρκους ο' ξιν ο' μᾶλλον πλάτι.

εὑγεται ν' ἀνταμείψῃ τὸν Ταγιαπιέραν, διορίζουσα αὐτὸν ἀρχηγὸν ἐκτρατείας κατὰ τῶν πειρατῶν, οι- τινες, ως φαίνεται, οὔτε δλίγοι, οὔτε μόνον Τοῦρκοι καὶ Βαρθερέστοι ἦσαν. Τὸν Ταγιαπιέραν μόνον θεω- ρεῖ ικανὸν

· Ν' ἀρχίσῃ τοὺς καμπάρους

· Τούρκους καὶ τοὺς Καταλάνους,

· Οπου δις μέχι στὸ Κασσόπι (2)

· Χραλατιζόνται εἰ ἀνθρώποι,

· Θέλεις ἀπὸ Μεσονίζους

· Καὶ γαλάρους Καλαθίζους,

· Ως καὶ ἀπὸ τὴν Χειμάρρη,

· Ηλέστρας μέρις τὴν ανταρά.

· Λε: ἀργίσουμεν ἀρτινέτες,

· Στὴν στεριά τοὺς ἀρθνίτες,

· Εμες τὸ Κοντιλενῆτοι (3)

· Τί; ν' ἀκεύθη νὰ μὴ φέρει;

Εὕγεται δὲ καὶ πρὸς Θεὸν νὰ ἐπιδιψύειν την πρὸς τὸν ἥρωα του πάντα τὰ ἄγαθὰ ἀναβίνεις, καὶ μέγρι βαθμοῦ προθεσμούρου, καὶ γοργῶν αὐτῷ γίλιας γιλιάδαις θρόγους.

· Καὶ ἡμεῖς ἀπὸ τὸν Κερκύρα

· Γιὰ ταῦτα τὸν Ταγιαπιέρη,

· Τὸν Θεὸν περιεκλόμε,

· Σὲ ταῦτην νὰ τὸν Ιδεοῦμε,

· Ως δρέγεταις ἀπετάς του,

· Καὶ νὰ απάσχει ἀπόθρ.: του.

· Νάχη πάντοτε ὑγειά

· Ηλέστρους καὶ εὐημερία,

· Νὰ χαρῆ καὶ ν' ἀριστέψῃ,

· Τοὺς ἕχθρους του νὰ παριδέψῃ.

Τὰς εὐγάλες ταύτας παρακολουθεὶς τρομερὸς ἀφο- ρισμὸς κατὰ τῶν μὴ ἐπαινούντων ή μὴ ἀγκαπώντων τὸν Ταγιαπιέραν.

· Καὶ ὅπου δὲν τὸν ἀπανίσαι

· Κακὸν θάνατον νὰ δούπῃ.

· Καὶ ὅπου δὲν τὸν ἀραπάν:

· Φάγουσα νὰ τὸν ισάχῃ.

Εἴρεσθής παράφρασις τοῦ εἰληφονομήσειν τὴν λέπραν τοῦ Γιαζῆ καὶ τὴν ἀγγόνην τοῦ Ιούδα!

· Η φρωτὴ αὕτη πρᾶξις τοσοῦτον ἐξῆρε τὴν φυ- τασίαν τοῦ Κερκυραίου ποιετοῦ, ὥστε ἦτοι ἔτοιμος νὰ φιλοθεωρήσῃ πρὸς ἥμας καὶ πολλοὺς ἄλλους στι-

(1)

· Ηρακλ. (2) Τὸ πάλαι μὲν Κασσόπη, σύμερον δὲ γερίνη τῆς Κερκύρας, δὲ εἶ κακεῖται οὕτω καὶ εἰκότερος δὲ συγκρατήσει ο Μά- νιος θάλαττος μεταξὺ τῆς παραλίας αὐτῆς καὶ τῆς Λαμπεράκης.

(3)

· Αγνῶς ποιεῖ οἶχον.

· Τελωνεῖν.

Εἰλάζω δὲ ὅτι σκοπὸν εἶχε νὰ ἐπαναλάβῃ τὸν ζ- κάθιστον ὑμνον του, ἀν τὸ τοάρα δὲν ἐγίνετο, ως τὸ τελωνεῖον ἵσως τοῦ Πειραιῶς, παρανάλωμα του πυρὸς, καὶ μετ' αὐτῆς δὲν συνεκάιστο καὶ ὁ νοῦς του. Καὶ δὲν λέγει μὲν τὸ δνομά του ὁ ποιητής, γράψων ὅμως δὲτι

“Δεῖ μένα τὸν τριβώλη

· “Εγενέθη τὸ ξῆμα ὅλη, ”

όμολογες διὰ τῆς λέξεως τριβώλη (ἐκτὸς μόνον δὲν παρενέβαλεν αὐτὴν διὰ τὸν ὄμοιοκταληξίκιν), ὅτι ἡ τὸ βαλάντιον εἶχε κενὸν ὄσσολῶν, ἡ, τὸ πιθα- νότερον, τὸ κρανίον κενὸν ἐγκυρόλου.

· Εξ τῆς δόλης ὑφῆς τοῦ ποιημάτος ἐξάγεται δὲτι ὁ ιστοριογράφος ἦτο σύγχρονος τοῦ Ταγιαπιέρη, ἀνδραγγυθήσαντος

· Εἰς χρόνους τοὺς χιλίους,

· Εἴκοσι πεντακοσίους,

καὶ δὲτι γράψκε τὴν ιστορίαν ἐτύπωσεν αὐτὸν.

· “Εγράψκε καὶ τόποια το

· “Καὶ οἱ ρήμαν ἐθλάκ το.

· Οὐράγηγάς λαυτὸν τῆς οἰκογενείας τοῦ ἡμετέ- ρου Διονυσίου Ταγιαπιέρου, ίατροῦ τοῦ Κυθερώτου, ἡκμάζε περὶ τὰς ἀργάς τῆς ισ’. ἐκατονταετηρίδος τούτεστι πρὸ 350 περίπου ἐτῶν. Καὶ δὲν εἶχε μὲν οὗτος τὴν πολεμικὴν ἀρετὴν τοῦ προπάτορός του, ἐπροκισθη ὄμως ὑπὸ μὲν τῆς φύσεως μετὰ σπανίας εὐρυῖας, ὑπὸ δὲ τῆς τύχης καὶ τῆς ἐπιμελείας του μετ' ἀξιοσημειώτου ἐπιστημονικῆς μαθήσεως.

· Γεννηθεὶς ἐν Ζακύνθῳ περὶ τὰ τέλη τῆς παρελ- θουστῆς ἐκατονταετηρίδος, μετέβη εἰς Παρισίους ἐπὶ τῆς πρώτης Γαλλικῆς ἐπανακτάσεως, ὅπερι οἱ Γάλ- λοι ἔγιον τὴν Ἐπτανήσου. Διέμενε δὲ ἐκεῖ δεκα- τέσσαρα ἐτη, καὶ πλὴν τῆς ιατρικῆς ήτη ιδίως ἐπο- δασεν, ἐπεδόθη εἰς ποικίλας ἀλλας μελέτας, αἵτινες κατέστησαν αὐτὸν, οὗτως εἰπεῖν, πανδεήμονα, γέ- ρωτι μάλιστα τῆς τεραστίας αὐτοῦ μνήμης. Παραστα- θεὶς εἰς τὸ αἰματηρὸν δράμη τῆς ἐπανακτάσεως ταύτης καθ' ὅλην σχεδὸν αὐτοῦ τὸν διάρκειαν, ἐ- ιστόρει μετὰ πολλῆς γέρωτος καὶ ζωηροτάτων γρα- μάτων καὶ τὰς ἐλαγίστας περιπετείας αὐτοῦ. Καὶ ὅτε ἀμίλει περὶ τῶν ὑπὲρ ἐλευθερίας καὶ κατὰ ταυτάννων δημητηριῶν τῶν γενομένων εἴτε ἐν ο- παῖθρῳ εἴτε ἐν τοῖς κοινεῖσι (clubs) αὐτοῖς, ἡ- γάλλετο ἀναπολῶν τὰς δημοσίας ἀγοραστῶν ὄμο- γενον των. Ο δημογενής οὗτος καταγόμενος ἐκ τῆς νάτου Μηκόνου ἐκαλεῖτο Νάζος δεστρίβων δὲ πρὸ πολλοῦ ἐν Παρισίους, ἐλάχιστας ὡς αὐτόγθινων τῆς Γαλλικήν καὶ κατορθώτας νὰ συνενώσῃ τὴν περὶ

τὸ λέγειν τῶν Ἑλλήνων εὐγέρειαν μετὰ τῆς εὔ-
πείκης τῶν Γάλλων, ἕγων ἀλλως τὸ γῆθος αἴρεντα πόλην
καὶ ἐπιδεικτικὸν, ἐπευφημεῖτο καὶ ἐθωμάζετο παρὰ
τῶν ἀκροατῶν καὶ πρὶν ἔτι ἀναβῆι σὶς τὸ βῆμα.
Καὶ ὅτε ἀνέβηντο, πάντες ἀνέκραζον. « Chat !
voilà le descendant des Aristide et des Thé-
mistocle qui va parler ». Καὶ ὁ ἀπόγονος τοῦ Ἀ-
ριστείδου καὶ τοῦ Θεμιστοκλέους ὥμελει, καὶ ἐγέρο-
κατεῖτο μανιαδῆται.

Οσάκις ὁ Ταγιχπιέρας ἐπανελάμβανε τὸ μικρὸν
τοῦτο ἐπεισόδιον, ἐσπινθηρούσσει δὲ φθυλιμάς του
(διάπτι ἦτο ἑτερόθιλμος), καὶ οὕτως πατριωτική¹
ἔγγραφείτο ἐπὶ τοῦ μετώπου του.

Ἐπανελθὼν μετὰ τὸ τέλος τῶν σπουδῶν του εἰς Ζάκυνθον, μετῆλθεν εὐδοκίμως τὸ ἐπάγγελμά του καὶ ταχέως ἡ κοινὴ εὑνοία, ἣν τινας ἐτίθετο μέγρη θεατῶν, πιστεύεται αὐτὸν, συγκατέλεξε μετὰ τῶν προστριχεστέρων τόκων της.

Τὴν φήμην τοῦ Ταγιαπιέρχ ακούσας ὁ τύραννος τῆς Ἰππείρου μετεπέμψατο κύτῶν εἰς Ἰωάννινο. Καὶ ὑπέκουεις μὲν, ἀλλ' ὡς φίλων πρὸ πάσης ἀλλητίνης διεκόπη τὴν διεκνοητικὴν τρυφὴν, πολὺ δὲν θὰ διέμενεν εἰς τὴν αἰλίν τοῦ αἰμοδόρου ἐκείνου ἂν δὲν ἀπάντησεν ἄλλον σοφὸν, τὸν Ιατρὸν Ἰωάννην Βηλαρζόν. Πρὸ τῆς Ἐλληνικῆς ἐπαναστάσεως ἡ σοφία κατέφευγεν ὑπό τὰς πτέρυγας, οὐ μόνον τῆς ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ τῆς Ιατρικῆς· οὐχὶ διότι, ὡς τινες εἶπον, ἡ ἐπιστήμη τῶν ἀσκληπιαδῶν ἦτο ἡ μόνη ἐπικερδῆς, ἀλλὰ διότι οἱ ἀμυθεῖς λέσποται ἐξ ἀνάγκης ἐσέβοντο μετάλογα τῶν ἀλλων θεούλων αὐτῶν τοὺς Ιατρούς.

Ἐκ τῶν σωζόμενῶν ὄλιγων πονηριάτων τοῦ Βηλαρᾶ φαίνεται ὅτι καὶ νοῦν καὶ φαντασίαν καὶ μάθητιν καὶ παιδιλίκην γνώσεων εἶναι. Τοιοῦτον δὲ τὸν ἐθεώρησαν καὶ οἱ ξένοι ὅσοι ἐγνώρισαν αὐτὸν ὁ Ἀγγλος Dr. H. Holland τὸν ὀνομάζει ἐν ταῖς "Αποδημίαις αὐτοῦ (Travels in Greece p. 274) πολυυπαθῆ, ἐγκρατῆ τῶν φυσικῶν καὶ μεταριψικῶν ἐπιστημῶν, φιλολόγουν, παικτὴν ἐξαίρεστον καὶ φιλόσοφον, ἀρμόδιοντα μᾶλλον εἰς τοὺς ἀργαίους τῆς ἑλευθερίας χρόνους.

Λι περὶ γλώσσης δύως καὶ περὶ δρθιογραφίας
ἰδέαν του ἔσαν πάντη ιδιόρρηθροι· δὲν δύειλῶ περὶ¹
του ὄφους τὸ ὅποιον ματεγχειρίσθη στιγμοργῶν· διότι
πολλοὶ εἴπον ὅτι ἔγραψε πατέλη τὴν διάλεκτον τῆς
ιδίας πατρίδος· ἀλλὰ νὰ λέγῃ πεζογραφῶν καὶ σπουδαιολογῶν, «τῆς ἀλτηνῆς μάθησις, τοῦ Ξεροφάρτα,
τὰ σκαλιὰ, ξετελειωμοὺς καὶ χάταις, καὶ
νὰ ἀποσκορπιῶνται ἐν τῇ γραμματικῇ του τῇ ἐπιγραφομένῃ *H* ρομεηκῇ γλοσσᾳ, καὶ στοιχεῖς τοῦ ἀλτηνοῦ καὶ τάνους, τοῦτο τῇ ἀληθείᾳ μαρτυρεῖ παράδοξόν τι νόσημα τῆς κριτικῆς του δυνάμεως.

Ἐκ τῶν ἐρωτικῶν αὐτοῦ ποιημάτων ἡ Ἀροιξ
καὶ ἡ Δύσις τοῦ ἡ Λίου μοὶ ἐφάνησαν, δεσμοὶ τὰς ἀ-
νέγνων, ἀριστουργήματα· ἡ πρώτη μάλιστα ὑπερτε-
ρεῖ, κατ' ἔμε, καὶ τοῦ Χριστοπούλου τὴν Ἀγοιξίην. Το-
δε Δύσις τοῦ ἡλίου τοσοῦτον προσφυνὲς μιμεῖται δι-
τῶν ποιητικῶν εἰκόνων καὶ τῆς συναρμολογίας τω-
λέξεων τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, τὴν ἀνατολὴν τῆς σε-

λέγοντες, τὸν κάμπτον τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν κτηνῶν,
τὴν γαλήνην τῆς νυκτὸς καὶ τὸν ἀκούμητον θρωτα,
ῶστε νομίζεις ὅτι βλέπεις τὴν φύσιν αὐτὴν ἐνεργοῦ-
σαν ἢ πάσχουσαν, καὶ ὅτι σὺ αὐτὸς κεκοπισκὼς ἀπο-
χεῖς εἰς τὴν καλύβην σου, ὅτι σὺ αὐτὸς πάσχεις.
Ἐξ ὄλων τῶν ποιητικῶν ἀστῶν τοῦ Βηλιαρᾶ ἐ-

πικροτεστέρας ἢν ἡ σκτυρική. Ἀμίμητος εἶναι ἡ Γιατρική του Παρηγοριά, οὐδὲ ἀνέγγιων χαριεστέρας καὶ μᾶλλον εὐτράπελον μακτίγωσιν τῆς Ιατρικῆς ἀγνοεῖται. Ασθενής τις πνέει τὰ λοισθια· ἡ δὲ σύζυγος αὐτοῦ κόπτεται παρὰ τὴν κλίνην του, ὅτε εἰσελθὼν ὁ ιατρὸς, ἐνθαρρύνει τὸν πάσχοντα λέγων, ὅτι δὲν πρέπει νὰ δειλιᾶ ὡς ὁ μακαρίτης πατέρας του, καὶ ὁ μακαρίτης θεῖός του, καὶ ὁ μακαρίτης ἀδελφός του. Ταῦτα εἰπόντος, τοῦ ιατροῦ ὁ μὲν ἀσθενής παρηγορεῖται, ἡ σύζυγος δημιώς αὐτοῦ ὁδύρεται ἔτι μᾶλλον. Καὶ ἐπειδὴ ὁ ἀνὴρ αὗτῆς ἀγωνίζεται νὰ ἀναπτερώῃ τὰς ἐλπίδας καὶ τὸ θάρρος της,

- a "Λαμ" μὰ τὶ οὐδέποτε καὶ καρδιά;
 - n "Η αἰτιὴν φρουρᾶς;
 - b Βασίλια ἀναστηνάζει.
 - n "Αἴροντες ἀκέρια φρυμένια
 - c Τὴν ἔργα μακαρίσαι;
 - n Σ* ἐτένα θὰ εὐτούχησῃ;

Πρὸς τοὺς ἄλλους ποιηματίοις τοῦ Βηλαρᾶ εὐ-
ρίσκομεν καὶ τὸ ἐπιγραφόμενον «Τηγανίταις τοῦ
Ταγιαπιέρα». 'Ο Ταγιαπιέρχς εἶχε προσκαλέσει
αὐτὸν καὶ τινας ἄλλους γὰρ τοὺς φιλεύσῃ τηγανίτας.
Ταύτας ιδὲν ὁ Βηλαρᾶς ἀντερωνεῖ δῆλος περιγράψε-

- α "Ω ! τηγχνίτεις καλοφρικούμενος
β "Ω ! τηγχνίτεις μὲ τὸ σωρό,
γ ζευχρονίτεις καὶ μελανούμενος,
δ Καὶ μὲ συτάπι τὸ πατρούμενό.

Φαίνεται δὲ ὅτι ὁ λορώδης σωρὸς αὐτῶν δὲν ἦτο
εὐχλωτός, καὶ ὅτι οἱ συνεστιάτορες ἀπέκκμιον ἐπιτε-
θέμενοι, ως γῆρας οἱ σύμμικτοι περὶ τὸ Μελακόφ.
'Ἄλλ' ὁ Βηλαρᾶς, ἄλλος Πελισάρος, παρορμᾶ αὐ-
τοὺς εἰς νέκυν ἔργοδον. 'Ἐπειδὴ δὲ ἐφοβοῦντο δυσ-
πειθέντων καὶ ἐπεκχλοῦντο τὴν ιατρικὴν αὐτοῦ μαρ-
τυρίκην, ἐκεῖνος ἀνακράζει δογματικῶς:

- » Ο Ἰπποκράτης δὲν έχει τώρα
 - » Σταύρις τηγανίτης καθόλου χώρα.
 - » Γιάτι τηγανίτης αυτός δὲν λέγεται,
 - » Και ανίσως είπε, ποιός τού το στέργητο;
 - » "Αν είπε, βλέμμουν, μας συμπαθήσει,
 - » Γιατί από τούτην δὲν έχει φάτι.
 - » Γιάτι φάτε, φίλοι, και μάλι τραβεύστε,
 - » Ήως ότι χωνεύτε μάλι συλλαγέστα.
 - » "Αλλάζει ο μάλιος; βέβαια ναι η άλιση
 - » Κρητική, στάρι, ή τι μακροσύνη.."

• Η ιατρική ἐμπειρία δὲν είλκυσε μόνη πρὸς τὸν Τργυαπιέραν τὴν ἀγάπην τῶν ἄλλων. Καλλιεργῶν μετὰ συντόνου μελέτης τὸ πνεῦμα αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθῶν κατὰ πόδας τὴν πρόοδον καὶ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς καθόλου ἐπιστήμης, μελετῶν δὲ ἀδιαχόπως, καὶ τὴν ζῶταν Ιστορίαν, ἐνελτίωσε μὲν τὴν ψυχὴν γενόμενος φιλάνθρωπος, ἀνεξίκακος καὶ ἐλεήμων, ἀπεθησαύρισε δὲ πλοῦτον γνώσειν, τὸν ὅποιον μετέδιδεν ἀριθμόνως πρὸς τοὺς περὶ αὐτὸν διε ἀπαραίλλου στομαλίτες καὶ χάριτος καὶ ἀστειότητος περὶ τὸ λέγειν, ἀτύφως, ἀνευ ἐπιδείξεως, καὶ ἀνευ

χόμπου δογματικοῦ. 'Η μνήμη αὐτοῦ, ὡς εἴπομεν, τὴν πτερυματικὴν καὶ ἀκατάληπτον οὐσίαν τοῦ πότο απειρος· ὁ δὲ λόγος ἐξήρχετο δίκτην καταρράκτου ἐκ τῶν γειλέων αὐτοῦ. 'Ἐν Ναυπλίῳ οἱ λογιώτεροι τῶν Ἑλλήνων, οἵνον δ. I. Κίζος, δ. X. Κλονάρης, δ. Γ. Λίνιαν καὶ πολλοὶ ἄλλοι, συγκέχοντο καθ' ἐκστην εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ· οἰκειότατος ἦτο τοῦ Σ. Τρικούπη, οἱ δὲ ἀδελφοί Σοῦτσοι, εἰς τὴν φιλόκαλον καὶ ἐπιστήμονα κρίσιν του καθυπέβεκλλον τὰς ιδίας ποιήτεις. Εἰς τὸν Τρικοπιέρχην ἀφιέρωσεν δ. Λ. Σοῦτσος τὸν Ἀσωτον αὐτοῦ, διότι κατὰ τὰς κριτικὰς ἐκενούς ἐπιπτασίας διώρθωσε πολλὰ μέρη τῆς κινητικῆς.

Καὶ ὅμως ὁ Τρικοπιέρχης δὲν ἦτο μέγας θεματικής τῆς κινητικῆς ταύτης. Εἰ καὶ ὑπερηγάπτω τὸ λεκτικὸν αὐτῆς, καὶ ἐθέλγετο ἀκούων ἀναγνωσκομένας σκηνές τινας, ὡς τὰς τοῦ διπλωμάτου καὶ τῶν ποιητῶν καὶ τοῦ ἱετροῦ, ἐφρόνει δὲν ἡ ὑπόθεσις δὲν ἦτο κινητική, αὕτη καλῶς ἐκλελεγμένοι καὶ καλῶς διακεκριμένοι οἱ χαρακτῆρες, δὲν καὶ αὐταὶ αἱ κινητικαὶ λεπτομέρειαι καὶ αἱ τίθικαι εἰκόνες ἥσαν εὐάριθμοι. Τί ἐστιν, ἔλεγε, μῆθος στρεψόμενος δῆλος περὶ τὴν ἀρπαγὴν τοῦ πλούτου τοῦ ἀσώτου; Τοιούτος μῆθος στρεψῖται δραματικοῦ διαφέροντος. "Αλλως, προσέθετεν, δικοιούμενοι τοὺς θεμελιωδεστάτους τῶν ὅρων τῆς κινητικῆς τέχνης, μηστίσκος ἐλαττώματα μὴ εἰσχωρήσαντα εύτυχως εἰς τὴν Ἑλληνικὴν κοινωνίαν, καὶ ἐπιγράφων καταστροφὴν τραγικὴν προκαλοῦσαν ἀντὶ ἵλαρότητος; τὰ δάκρυά σου.

Αἱ δὲ ἀρχαὶ αὐτοῦ, ὡς πρὸς τὴν πολιτικὴν, ἥσαν φιλελεύθεροι, οὐχὶ ὅμως ἀκόλαστοι ἢ ιακωβιτικαὶ ὡς συνείθιζε νὰ τὰς ὄνομάζῃ. Καὶ τοῦτα εἰναὶ ἀξιον σημειώσεως ὅτι εἰ καὶ ἀνετράφη ἐν Γαλλίᾳ, ἐν μέσῳ ἐλευθερίας μακινάδος καὶ ὀργιαζούσης, οὐ μόνον δὲν ἐποιήθη ὑπὲρ αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ ἐφρισσεν ἀναπολῶν τὰς ἀστυημοσύνας της. Ἐπρέσβευε δὲ διτούτε αἱ πολιτεῖαι κυβερνῶνται καλῶς, οὗτε ἡ ἐπιστήμη τελειοποιεῖται, οὗτε αἱ ἀρεταὶ ἀναπτύσσονται ἀνευ πνεύματος δημοσίου, καὶ δὲν τὰ πνεῦμα δημόσιον δὲν ὑπάρχει εἰμὴ ὅπου ὑπάρχει καὶ ἀληθῆς ἐλευθερία.

Τὰς δοξασίας του ταῦτας εὔρεσκομεν ἐν τῇ ἐπομένῃ διατριβῇ, τὴν ὁποίαν αὐτὸς μὲν μὲν ὑπηγράψει τὸ 1831 ἔτος γχλλιστή, ἐγὼ δὲ μεθηρμήνευσα εἰς τὴν ἐλληνίδα (*) δημοσιεύων δὲ αὐτὴν τηρῶ ἀναλλοίωτον τὸ ὄρος; ἐν ᾧ ἐγράψη πρὸ εἰκοσιτεσσάρων ἐνιαυτῶν.

« Δημόσιον πνεῦμα. »

« Τί ἀρα εἶραι τὸ καλούμενον δημόσιον πνεῦμα; Ὅπαρχε τῷρτη, καὶ ἀντὶ ἐπάρχη μὲ τίρα τρέχον φανερότεται; Τίς δύναται ἡ ἐρροήση

ποτος σύμβολον δύναται τὰ παραστήσῃ τὴν φύσιν του;

» 'Ἐν πρώτοις μᾶς παρουσιάζεται ως ίδεα τις ἴποθετικὴ, συγκεχυμένη, μηδεμιαρ ἔχουσα πραγματικὴν ὑπαρξίαν, καὶ μᾶλλον εἰπεῖν, ως συστηματικὴν φαντασίας ἀράπλασμα· διότι πῶς δύναται τις τὰ καταλάβῃ ἐπ' ἀκριβεῖς τὴν γνώμην τοῦ Κόσμου, διτού καθέν τοπορ έχη τὴν ιδεικήν του χωριστὰ, ἥτις ἀρτίκειται συγγάρικες ἐκ διαμέτρου εἰς τὴν τοῦ ἀ.λ.λον; Καρέλς δὲν ἀγροτεῖ διτού πάσα τάξις ἀρθρώπων ἔχει τὸ φρόνημάτης οἱ ιερεῖς, οἱ στρατιῶται, οἱ ἔμποροι, οἱ πολετικοί, οἱ φιλόσοφοι, ως καὶ αὐτοὶ οἱ ἀρότροι, ἔχουσιν δέλτι διαφορετικούς σκοπούς, ἐκαστος κατὰ τὰ πάθη, τὰς προλήψεις καὶ τὰ συμφέροντά του. Τὰ ἑτεροχειρή ταῦτα στοιχεῖα πῶς εἶραι διερατῶν τὰ συναρμολογηθῶσι; Ποσδ τὸ κοινόν κέντρον, ποία ἡ μοράς καὶ ἡ συναίσθησις; Τὸ δημόσιον ἀρα τοῦτο πνεῦμα εἶραι θαρικόν καὶ ἀδριστόν.

» 'Ο ζωγράφος, διτούς ἔθελε τὰ εἰδεικοτεῖ μὲ ίδια χαρακτηριστικὰ σημεῖα τὸ πολύτροπον τοῦτο πνεῦμα, ἐπρεπε τὰ παραστήση μὲ μορφὴν φατάσματος παραδόξου, μὲ πρόσωπον ποικίλως εἰψημιθιωμένορ, χωρὶς μυστάκιον, ἀλλὰ μὲ γέρειον, γέρον ἐπὶ κεφαλῆς καλυμματίχιον μὲ πτερά, εἰς τὴν ζώρην σκάθην καὶ ἐπιγοράτιον, εἰς τὴν μὲν τῷρ χειρῶν τον σημαίαν πολύχρονην καὶ τηλεσκόπιον, εἰς δὲ τὴν ἀ.λ.ληρ γάλδον καὶ κορβολόγιον, μὲ ἔρδυμα Εύρωπαϊκόν καὶ Ἀσιατικόν συνάμα, μὲ πορφυρᾶ ὑποδήματα, καὶ, τίς ἔρα θεγορ, μὲ παρτοῖα σχήματα. Ἐρτεύθεν ἐκαστος σιγμπεραίτει, διτού ἀ.λ.λόκοτον τοῦτο τέρας, παραπλήσιον μὲ τὸ τοῦ Μίλτωρος, πρέπει τὰ συλλογῆσται, τὰ κρίνη καὶ τὰ δημητρί καθῶς εἶραι καὶ μεμοργωμένορ.

» Η Πλήρη μὲδας αὐτὰς τὰς ἀρτιγάσεις, μὲ δλον τὸ δυστρόπτον τοῦ ὑποκειμένου, ὑρίσταται τοιούτορ τε ἀγηρημένορ, δυράμει ὅμως καὶ ἐπεργεία θεωρούμενορ, ως ἀ.λ.λορ τοῦ Πθίκον Κόσμου γίργημα, ως ἐμπτευσις τοῦ ὑφθοῦ ἀργον καὶ ως ἀδρατος μοχλὸς τῆς πολιτικῆς κοινωνίας.

» 'Ο ἀρθρώπιος τοῦ, τελώντε πάντοτε εἰς τὴν ἐπέκτασιν καὶ καθολικεύοντε τῷρ ιδεῶν τον διὰ τῆς ἀραλύσεως καὶ τῆς συρθίσεως, συλλαμβάνει ιδέαν τιὰ δημηρημένην καὶ περιεληπτικήν, τὴν ἀποίαν προσωποποιεῖ καὶ ἐκφράζει μὲ τὴν ἐπικλησιν, πτεῦμα δημόσιον ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶραι τὸ δημόσιον τοῦτο ἥσαι ἐκφράζοται πρὶν τὰ συλλογισθῶσι, καὶ δημιατίσσαι χωρὶς τὰ σκέπταται καὶ οὗτε ἀπαντάται, καθῶς γρονθοῖσι, οὗτε εἰς τὰς λέσχας, οὗτε εἰς τοὺς περιπάτους, οὗτε εἰς τὰ γραφεῖα, οὗτε εἰς τὰς μυστικὰς συναραστροφάς ἀλλὰ κέντροι καὶ ἀδιαίρετοι, συντίθεται ἐκ τῷρ πολυειδῶν αἰσθημάτων, τῷρ ιδεῶν καὶ τῷρ σκέψεων, ἐκ τῷρ ὑπολόγων προκεπτει ὅ-

(*) 'Ο Τρικοπιέρχης οὐδεμίαν τίχειν εἴκολίσαι περὶ τὸ συντάσσειν δικτυολογῶν δὲ μετά τίνος φιλοτίας τὴν ἐλλειψίν του ταύτην, ἐλέγει διτού καὶ ἡ Τελευτὴν ἐδυνατεύετο ἐπίσης νὰ συντάσσῃ, ὅλη ἐπιδιάθειν θωμασίαν; τὰ δὲ αἱλων γραφήματα. 'Οφείλω δὲ καὶ ἀποσιωπήσω καὶ τοῦτο, διτού τὸ κοιτάριον αὐτοῦ ἢν κατωτρόν τοῦ μητρικοῦ του.

μόδιορός των ἔγγρασίς, ήτις εἶραι κοινὴ γνώμη, ἀγηλεῖς τὸν ἄγρειον καὶ πονηρόν μὲ τὴν τρομερήν σεραίνεσι, πλειαγῆρα πτόλευτος τῆς ἀρθρωτῆς πονωρίας. Τὸ πτεῦμα τοῦτο τροπολογεῖται κατὰ τὴν διάθεσιν τῶν αἰώνων, κατὰ τὴν ἐπιφύτην τῆς θρησκείας καὶ τῆς γομοθεσίας, καὶ κατὰ τῶν πολιτισμῶν τὴν πρόσθιον.

Ἐκεῖδε τῆς ἐπιφύτης τον εἰς τὰ δημόσια πράγματα, ταχύτερι τὰς προόδους τοῦ κόσμου, ἐπεργεῖ διαμάσια εἰς τὰ βάθη τῶν καρδιῶν, καὶ λοιγορεῖ τὰ σπέρματα τῶν υρνηφίων ἀγαθοεργῶν. Ταγύτατος ὡς τὸ φῶς, ἀδρατος ὡς τὸ θερμογόνον, καὶ ισχυρὸς ὡς ὁ ἡλεκτρίσμος, καταβαίνει ἔως εἰς τὸν τάφον, εἰσχωρεῖ εἰς ὅλην τῆς κακίας τὰ καταγάγματα, εἰς ὅλην τὰ ἀσύλα τῆς ἀρετῆς, καὶ περιτρέχει καὶ αὐτὰ τὰ πεδία τῆς μάχης, ἀπορρίφει τὴν τελευταῖαν ἀρατροῦν τῶν θυητούντων ὑπὲρ πατρίδος, διὰ τὰ τὴν ἀραβικάσην εἰς τὰ οὐρανά. Ἰσχυρότατος ἀρταγωριστῆς τῶν ἀλεθρῶν καὶ τελευταῖας παρηγορίας τῶν ἀραβίων πασχόντων, θεραπεύει τὰς τυφλὰς τὸν πτεύματος, τὰς πλάκας τῆς καρδίας καὶ τὰς ἰδόνας τὸν σώματος.

Διὰ τὰ δυρητῆ τις δύμως τὰ ἀρτιλάβη ιδεῖς ὁ πιστοῦν ἐραγῆ τοῦ ὑπερρυνός αὐτοῦ ὄντος, ἀς ἐποθέτη Ηολίτειαν συντεταγμένην, ὃγι ὡς ἡ τοῦ Ζελού Ηλίτεωρος, ὃγι ὡς ἡ Θεούπολις τοῦ ἀγίου Αἴγαυου, ὃγι ὡς τοῦ Σαιρ-Σίμωνος ἡ παράδεξος αἵρεσις, ἀλλὰ Ηολίτειαν ροσπάρ καὶ τελεῖαν, ἐγκαταστήσαντας τὴν γρονθούν, τὴν ἐπιελεῖαν καὶ τὴν ἀληθεῖαν, ὑπαλλήλους τοὺς σορούς, τοὺς χρυστούς, τὸν ἐραρέτοντας ἀπηγειρότας ἀμιθί, ἀστυοπιαν τὴν ὁκνέρευταν καὶ τὴν ἐπιγρέπτην, ταμεῖον τὴν ἐπιληψίαν καὶ τὴν τριμήνην, γρουράρ τὴν γωνίην τοῦ λαιοῦ καὶ τὴν εἰλευθεροτιτλαρ, καὶ ὑπεράσποντας ἀνθρώπους ἐκονστίων ὑποτασσομένους, καὶ ἀποδεχομένους τὰ ψηφίσματά της μὲ εὐπειθεῖαν καὶ μὲ συγκατάθεσιν.

Πολλάχις ἀπολαβίσταται ἀρέκκλητος ὕθρικός δικαστήριος δικάζει ὅλη τὰ ἐγκλήματα, ὅλη τὰ πειθαρίατα, ὅλας τὰς ἀλλειγεῖς κρίτει καὶ τοὺς ἄγριων, καὶ τοὺς ἐπονηγούν, καὶ τοὺς γιλοσόγονε, καὶ τοὺς ποιητάς, καὶ τοὺς τεχνίτας, πᾶρα τὸν οἰκιστήριον αὐτοῦ ἐπειδὴ εἴναι πτεῦμα σοφλας, πτεῦμα συνέπειας, ἀδιέρθρον καὶ ἀγερδητόν, αἱ ἀποφάσεις τον εἶραι προσίμα τῆς αὐστηρᾶς ιστορίας, διδάσκαλος τῶν ἐπεργομένων. Καὶ τοῦτο, ἀλέγχει, τὴν ἀδικιανήν τῶν ἀθηναίων αὐτοῦ δικαστηρίων, διότι τὸν Αἰριστεῖν καὶ τὸν Σωκράτη μὲ ἀμαρτιῶν τοὺς στέγανον, καὶ τοὺς κατέστησεν ἀθανάτους καὶ ἀοιδόμοντας αὐτὸς κατεδίκασεν εἰς αἰώνια τὰς αἰώνιας ἀτυχίας ὅλους τοὺς ἐγκληματίας, ὅλους τοὺς κακούργους, ὅλους τοὺς τυράννους, καὶ παρέδοσε τὰ βίβλερά των ὄρθιατα εἰς τὴν ἀτέχθειαν τῶν αἰώνων. Διότι δικιωταὶ καὶ ἀρεκάρτητοι, διατίτιες ἐπίσης δόξαν καὶ εὐηγγείλαντες εἰς ὅλους τοὺς ἐναρέτους, ἀπειλεῖ τοὺς ἐπιφύτευτας εἰς τὴν διατροφὴν μὲ τὴν γωνίην τοῦ ἐλέγχου, καὶ κολάζει

πάρ μάστιγα τῆς διστημίας καὶ καστασχύνης.

Ἄλλοι ὥντοι "Ελληνες, ἀνθος ἐκλεκτοὶ τῆς παρούσης γενεᾶς, ἀλπίς καὶ στεφέωμα τῆς ἐπεργοπέρροντος τῆς θρησκείας καὶ τῆς γομοθεσίας, καὶ μετεπέστε κυρθημένοι μὲ προσοχήν καὶ επιστασιν τὴν πονεροῦ τούτου βίβλατος, παραβλέψατε τὴν πολυτέλειαν, τὸν ἐφημέρον συρμόντες καὶ τὰς καινοτομίας, ὅπερα γίγνεται εἰς ἀμδίαν, εἰς θιαρθρόν, εἰς ἀπάλειαν, καὶ μετεπέστε κλασικήν τῆς Πατρίδος σας ιστορίαν. Άρ σηματικός, κατὰ δυστυχίας, δέρ αισθατή τις σήμας οἰστορίαν τῶν ἵρων καὶ ἀρχαρχῶν τῶν ισχυρῶν καὶ ἀρχηγῶν, προσπίνατε εἰς τὸ λεπότελον ἔδαφος τοῦ ὄποιον ἴδιαν ἀπὸ τὰ αἷματα τῶν ἀρχαίων καὶ τῶν πεπτερών ιρώων σας, ἀσπάσθητε τοὺς τάφους των εἰλαττωμάτων, ἀγιάσσει τὰς γιλαρθρώπους πράξις· παλμούς καρδίας, συγκινήσεις παθητικές καὶ ἄμιλλαρ ισχυράς πρὸς μέμησιν τῶν ἵρων δόξαντας κατορθωμένων οἱ αινότεροι οἰνωρες ἀρχηγοί, καὶ ἀρχηγοί τῶν πεπτερών ιρώων σας, ἀσπάσθητε τοὺς τάφους των εἰλαττωμάτων, καὶ σέβας θρησκευτικόν, καὶ μὲ θερμὰ δάκρυα λητήσατε τὰ γάλατα τῶν ἀρχαίων καὶ τῶν πεπτερών ιρώων σας, ἀσπάσθητε τὸν ἄκαρθωδην καὶ στερεόν δρόμον τῆς καλλιστῆς καὶ μεγαλοπεπτάτης ἀρετῆς, διὸ οὐδὲ πιστήθων τροπαιοῦχοι εἰς τὸ πάρθεον τῆς δόξης καὶ τῆς ἀθαρασίας. "

Καὶ ἴγαντα μὲν τὴν ἐλευθεροτυπίαν, ἡζίου δημοτικήν γενναῖαν, πετρωτικήν, de bonne foi, ὡς ἐλεγεγχλιστή, θέτοντας δριμούς καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ὑπερβολὴν εἰς ἦν ἐξ ἀνάγκης ὑπόκειται ὁ αντιπολιτεύμαντος μάλιστα τύπος. Απεδοκίμαζε δὲ ἐκτοτε τὸ θρόνον ἡμετέρων ἐρημερίδων, καὶ ἐλεγεγχλισταὶ δὲ οἱ φιλοπόται, τῶν δοποίων διύρωντας συνεθισθεῖς εἰς τὴν δέσμηντα τῶν σφραδροτέρων πνευματωδῶν ποτῶν ἀποβίλλεις ὡς ἀπὸ τῆς γλυκύτερης ροσσίας, οὕτω καὶ τὰς διαστυγίας, ἀρεσκόμενοι εἰς τὰς θήρεις καὶ τὰς συκορκυτίας, θέλομεν παρακυπελεῖ γάριν αἰτῶν τὰς ὥρτλιμους ἀναγνωστας. Τουτίτας ἔχων ἀργάς, διεκόλως ἔφερε τὴν πολιτικὴν πορείαν τοῦ Κυβερνήτου, εἰ καὶ ἐθεωρήσε τὴν διοικητικὴν αὐτοῦ ἐν περιπλανήσει. Καὶ δέ το 1831 ἔτος ἡ αντιπολιτεύσατος ἀνυπαίσχητης ἡτελλακταὶ καταστορήν, ἡτις φεῦ! δὲν ἐρχόμενος νὰ ἐπέλθῃ, δέ τις ἀπομεττε ἀπαλτούς ἐδημοσιεύοντο καὶ κατὰ αὐτῆς τοῦ Κυβερνήτου τῆς Λαζαρί, ὁ Ταγκιπιέρας ἡγεμονίσθη πολλάκις καὶ ἀπ' εὐθείας καὶ διὰ τοῦ πρέσβεως τῆς Ρωσίας νὰ καταστήσῃ αὐτὸν εὐηγενέστερον πρός τοὺς ἐγκίρην τους συνεδρύλευε δὲ παραγωγήσας. Άλλος ὁ Καποδιστριας, ως μοί ἐλεγεγχλιστής, θεωρῶν τὰς τοικύτας, κλονούσας τὰ θεμέλια των κυβερνήσεων, ἐγύμνασε τὸ δίκαιον ὑπὲρ αὐτῶν, καὶ μὴ συνεθισθεῖς εἰς αντιπολιτεύσαν, μόλιστα ἀντιπολιτεύσαν ἀποπτύσασαν πάντα χαλινόν, ἀπεκρίθηστο ἔτι μᾶλλον.

"Ο Ταγκιπιέρας ἐθεωρήσε τότε ἀναγνωστον γάρ την παραγωγήν καὶ ἀπὸ τοῦ Κυβερνήτου, καὶ ἀπὸ τοῦ πρέσβεως τῆς Ρωσίας Κ. Πάνιν, διότι καὶ αὐτὸς ἀπεκρίθησε τὰς γνώμας του.

Καὶ δέ τὸν Αὔγουστον τοῦ 1831 ἔτους ἐπιπλοῖσι εἰς πλοῖον ἴντι ἐπανέλθη εἰς Ζάκυνθον ἔδωκε

τελευταίον διπλασμὸν πρὸς τὸν γράφοντα τὰς ἀν-
ηγόρειας ταύτας, οἱ ὄφθαλμοι του ἐπλήσθησαν δι-
κριών. Εδέν κλαίω, εἶπε μετ' ὀλίγον ὅλως περίλυ-
πος, διότι γιωργομαι ἀπὸ σοῦ· κλαίω τὴν ταλπή-
πωρον Ἐλλάδα· ὅπως τρέγεστα, πολὺ δὲν θὰ πε-
ράστη καὶ θὰ τὸν φονεύσετε (ἐνός τὸν Κυριακίτην),
καὶ μετ' αὐτοῦ θὰ φονεύσετε καὶ τὴν πατρίδα.

Τὸ προφυτικὸν τοῦτο λόγιον ἐσημεῖσθα ἀμὲν ἀπο-
ῆξε, καὶ ἔφριξε ὅτι μόλις μετὰ ἐναὶ μῆνιν ἐπὶ τῷ
ρώθῃ ἡ ἀπαντία πρόρρηστε! Μικρὸς βολίς κατέβη-
θοσεν εἰς τὸν τάρον ἐκείνον ὑπὲρ οὗ καὶ οἱ πολέμοι:
αὐτοῦ ἐγένετον ἐν ἁπλικῇ συνελεύσει (1813) ἀν-
δριάντα, καὶ κατεργάσατο τὴν μόλις ἀνακύκλωσαν
Ἐλλάδα, καὶ ἐνεκόλαψεν εἰς τὸ μέτωπον αὐτῆς τὸ
αἷτος τῆς πράτης Ἑπεικῆς κατοχῆς (*).

Ν. Δ.

ΝΑΟΣ ΕΝ ΒΑΚΟΥ.

—ο—

« Οτε τὸ 1854 ἔτος, λέγετι τὶς περιηγητὴς, ἦ-
πην εἰς Τίρλιδα, ἥκουσα πολλὰ τεράστια λογό-
μενα περὶ τοῦ ἐν Βακοῦ ναοῦ, ἀνήκοντας εἰς τὴν
αἱρεσιν τῶν λατρευόντων τὸ πῦρ (**). Καὶ γάριν
λοιπὸν περιεργίας καὶ ὅπως συμβούσσω τὰς ἀν-
τιρρατικὰς εἰδήσεις δισκεῖ ἐλάμβανον, ἀπεράσπιστα νὰ
ἐπισκεφθῶ μόνος μαυροκάπιτον. Γενομένης δὲ γνωστῆς
τῆς προσεγοῦς ἀναγυρήσεως μαυροκάπιτον, καὶ τοιούτου
καράκει ἐπίστριον, προέτειναν νὰ μὲ συναδεύσωσι.
Περαπλευκαθέντες λοιπὸν ἀναγυρήσαμεν ἐκ Τίρλιδος,
κατὰ τὰς ἀργάς τοῦ Μαύρου.

« Δικτρέζαντες ἐν πρώτοις τὴν δεξιὰν δύθην
τοῦ Κάρου, διελθομένη μετὰ ταῦτα, ἐν μέσῳ καύ-
σωνος ἀριψήτου, δι' ἀπεράντων πεδιάδων αἰγαμηρῶν,
οὐδὲν ἀτυλον εὑρίσκοντες οὔτε κατὰ τοῦ Κέοντος
τοῦ, οὔτε κατὰ τῶν μυριάδων τῶν κωνώπων οἴ-

(*) Καὶ ἡμεῖς ἐν *Morning Post* ταῦτα τὴν περίοδον τοῦ θεοῦ
τῆς Ἐλλάδος τηνά πέρι πάντας ἀλλας, καὶ μέλη φέτος θεοῦ· ὃς ἡττον
φιλοπάτριστος στήματαν ἢ τότε! ··διὸ αὐτὰς αὐτοῦ τὰ λογια, δημος
ἀναγνωστούσται ἐν τῷ 'Ε φημερίδι· τῶν συγγραφέων τοῦ
11 (28) Αὐγούστου τοῦ ἑτού τῶντος· « Nous ne savons s'il
existe au sein du parti national un accord quelconque pour
recourir à la violence. Le patriosme des Grecs n'est peut-
être pas aussi ferme, aussi solide qu'il l'était lorsque
les Capo-d'Istria s'assemblèrent à Napoli de Romanis. »
Ἔποιε· « Αγορᾶμεν ἐκεῖ ἐν τῷ ιηνοῦ μερίδι ὑπόργηη συμφωνία τι-
νικακτηρύη εἰς τὸν Βίαν. Ο πατιέντασμός τοῦ Ἐλλάτου δέν εἶναι
τοὺς τόπους σταθερούς καὶ τόπῳ ἀπρέσιντος δένει θεοῦ τῶν Καποδι-
στρίων ἐν Ναυπλίῳ. » Κακοόργαρης λοιπὸν πολιτικὸν συμβούλευσαν
ἡμᾶς νὰ πράξωμεν ἵνα εὐδαιμονίσουμεν! » Έτι φρίκη!

(**) Τὸ έθος τοῦ λατρεύειν τὸ πῦρ εἶναι ἀρχαιότατον παρὰ τοῖς
Ηέροσι, ναοὺς διατείχουν. « Ηέρσαι τοῖνυν λέγετο Σιράζαι
(Περσοί, Βιβ. ι), ἀγάλματα μὲν καὶ βομβούς εὐχέρευτα...
πολλοῖς δὲ καὶ θλούσ... καὶ πύρκαι. ΣΗΜ. ΠΑΛΑ.

τινες κατεδίωκον ἡμᾶς ἀνηλεῶς βούδοιντες καὶ
δακνούτες.

« Αἱ πεδιάδες αύται, ἐν τῷρᾳ μὲν γειμῶνος κατα-
κλύονται· ὑπὸ τῶν ὑδάτων τὰ ὄποια καταφέρεοντα
λαύρως ἀπὸ τῶν παρακειμένων δύο ὄρέων, συγκρο-
τοῦσι βαθύτατα βαθύματα· τὸ δὲ θέρος ἔηραίνονται
μὲν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ἀλλὰ καθίστανται σγεδὸν ἀ-
διάβροτοι. Όταν ἐπεγειρίσαμεν νὰ διαβεῖμεν αύτάς,
οἱ γειμαρέροι ἦσαν σισάτι τοσοῦτον ἀκέθεκτοι, ὡς τε
βεβίως ἔθελον παρασύρει ἡμᾶς· ἀν οἱ διδρυροὶ δὲν
ἦσαν καὶ γενναῖοι καὶ δραστήροι. Καὶ ὅμως σκέψη
τινὰ καὶ ἐράδια κατεποντίσθησαν. Μετὰ μικρὸν ἐ-
περάσπιμεν ἐπὶ γερύρης καὶ ἄλλον ποταμὸν, ἀλλὰ
μικρότερον, ἀνόματε Κράμ.

« Τὴν γέρυραν ταύτην κατασκευασθεῖσαν τὴν ιδί·
ἐκκτονταετερίδα ἐκ πληνθεων, οἱ μὲν Τάρταρος· δι-
νομάζουσι· γέρυραν κατερηρημένηρ, οἱ δὲ 'Ρω-
τοι ἐρυθράτ. Επέρητε δὲ τὸ τελευταῖον τοῦτο ὅνο-
μα· ἀν καὶ ὁ βασιλεὺς τῆς Γεωργίας, Γεώργιος
Ροστάν, ἀνατκεύασσεν ἐκ θεμελίων αύτὴν μεταχει-
ρισθείς οὐπεριμεγέθεις βαάχοντας τοὺς ὄποίους απέ-
σπασκεν ἀπὸ τοῦ κύτους τοῦ ποταμοῦ. Ομοιάζει δὲ
στήρερον ἐρείπιον βαρυπαῖκὸν ἐν μέσῳ τῆς ἐρήμου.

« Μετὰ τὴν ἀγρίαν ταύτην δρημον, ἡ Ἐλισκε-
τάπολις, πάλις Ταρταρική ἐφάνη εἰς ἡμᾶς ἀλλοιότατης.
Ἐν μέσῳ κήπων μεγαλοπρεπῶν, μεστῶν ἀνθέων σπα-
νιωτάτων καὶ καρπῶν, καὶ δένδρων ὑπερηφάνων, καὶ
οἰκιῶν χθυμικλῶν καρυένων ὑπὸ δικούρυλλα καὶ
εὐαδέστετα τὰς ἀλσούς, καὶ στενωπῶν ἀνθοσκεπῶν, ἐνο-
μίζομεν δὲ τις εὑρισκόμενος εἰς τὸν παράδεισον.

« Οτε ἐφθάσαμεν ὑπεδέχθη ἡμᾶς μετὰ μεγίστης
εὐμενείας· καὶ φιλόσφροσύνης ὁ Κ. Μελικώρ, πλούσιος
Αριμένιος. Παρεγγέρητος δὲ εἰς ἡμᾶς καὶ τὴν ἀμα-
ζην αύτοῦ, τὴν μανιδικήν εἰς τὴν γέραν ἐκείνην,
τικη περιγρήματαν τὰ περίγεωρα.

« Δέκα ἡμέρας διετερίζαμεν εἰς τὴν μαγαντικὴν ταύ-
την Ἐδέμη, καὶ μετὰ ταῦτα διευθύνθημεν εἰς Συγ-
κακή, πόλιν Περσικήν, καιμένην ἐπὶ κλιτίος ὄρους
ζορόβδων καὶ καπνώδους. Λι οἰκίαι τῆς πόλεως
ταύτης εἰσὶν ἀκέθεκτοι, καὶ ἡπορήσαμεν ιδόντες
χρυσίκους χωρικοὺς ὑραίνοντας μετ' ἐργαλείσιν
βανχάτων τὰ πολύτιμα μεταξωτὰ ἀτινχ, αὐτοὶ μέν
φοροῦσι· πάντες ἀνεξιτιράτως καὶ τὰς ἐργασίαμους ἡμε-
ραρχεῖς, ἡμεῖς δὲ ἐν Εύρωπῃ τιμοδιμεν καθ' οὐερβολέν.

« Ηλούσις τις Τάρταρος παρεγγέρησεν εἰς ἡμᾶς
μάρος τῆς οἰκίας αύτοῦ, εὐρωπαϊκῶς σγεδὸν εὐ-
τρεπισμένον· αὐτὸς δὲ ἀπεγγέρητο εἰς τὸ χαρέμ
του, τὸ ὄποιον συγήνεσε μὲν μετὰ ταῦτα νὰ επι-
σκεψθημεν, ἀζοῦ ὅμως ἀπέκριψεν ἐπιγρελῶς τὰς
γυναῖκας του ἐπὸ παντὸς βεβίλου βλέμματις.

« Ολίγους διετερίζαμεν ἐνταῦθα, καὶ τὴν 4 Ἰ-
ουνίου ἐφθάσαμεν εἰς Βακού. Ή Βακού εἶναι πόλις
ιστυρά, καιμένη 50 περίπου χιλιόμετρα μακράν τοῦ
Συγκακίου ἐν τῇ ἐπαρθίξ Συριάν. Παρεγγέ-
ρθητο ὑπὸ τῶν Περσῶν πρὸς τὴν Ρωσίαν τὸ 1720
ἔτος, ἀνεκτίθη τὸ 1735, καὶ πάλιν ἐπανῆλθεν ὁ-
ριστικῶς εἰς τὸν Ρέσσους τὸ 1801. Εγει δὲ τὸν
αἵγιολογότερον τῶν λαμπένων τῆς Καταπίκης. Πλη-